שימה מהובצת (המשר) שמשון דה"פ מאי איכא ציץ מרצה מאי שייך כאן האי טעמא דר"י דריצוי הציץ אין הציץ מרצה על טומאת . גברא וא"ת אפי׳ יהיה הציץ . מרצה מאי פריך ואמאי יעשו הטהורים בטומאה וכי מותר הטהורים בטומאה וכי מותר לטמא הטהור אלא נ"ל לטמא הטהור אלא נ"ל דהכי פריך מאי ציין מרצה שייך כאן שהרי פסח אינו בריצוי ציין וא"כ ע"כ טעמא דר"י לאו משום דציין מרצה אלא משום דאין קרבן ברולוק כדמפרש ואזיל ברו חלוק כדמפרש ואזיל ר' יוחנן. תו"ח: ו) תלמוד ערוך: ו) גלל לחם: מ) לחם גלל כבשים ואין כבשים גלל לחם: מ) ממנה ומלחמה מבעיא. קצת קשה דאיו זה קו״ח דלמא ממנה ומלחמה עדיף מכולו לחם כדאשכחן עדיף מכולו לחם כדאשכהן לעיל גבי שתי יריכות דאין לעיל גבי שתי יריכות דאין בכורת בכורת וכולו מאחת לא בכולה תריח: י) ומה המפגל אין מתפגל כר. התפגל אין מתפגל כר. תהמנה אין מקשה המפגל אין מתפגל כר. ממניין דתודה כמו כן במתנייתן דתודה כמו כן במתנייתן דתודה מהנול את הלות הרי וותר מפגל את הלחם כו' ומה תודה המפגל אינו מתפגל תודה המפגל אינו מתפגל הבא לפגל ולא פגל דהיינו להם אינו דין שלא יתפגל הייל דלפיה ניחא דפי ומה המפגל שבא לכייה בא בל בתודה דמתניתון אין האר עביר לבייה והיא עצמה לבד מתפגל עכ"ל תריה. ובתוסי אחרות היירא. ובתוסי אחרות היירא. וביר להייל דהכי שלייר לדהכי שלייר להביי שלא יתפגל של שלא יתפגל של שלא יתפגל של המפגל המוצל המייר אונו יירי שלא יתפגל של המפגל המוצל הבייר אונו יירי שלא יתפגל שלא יתפגל הבייר אונו יירי שלא יתפגל החבר להבייר אונו יירי אונו יירי אונו יירי אונו יירי שלא יתפגל שלא המצל הבייר אונו יירי אונו יירי אונו יירי אונו יירי שלא יתפגל החבר להבייר אונו יירי אונו יירי שלא יתפגל החבר להבייר אונו יירי פריך אינו דין שלא יתפגל בצירוף המפגל אחרי שלא נתפגל אבל במתניתין אין . התודה צריכה לצירוף הלחם יאין לומר מקו״ח עכ״ל עוד כתוב ומה המפגל אינו עוד כתוב ומה המפגל אינו מתפגל וא"ת סוף הקו"ח סותר את תחלתו דאם אינו מתפגל הלחם מה הזבח מפגל הלחם מה דבריך למסקנא כלומר לדבריך שאתה אומר הלחם מפוגל וכייצא בו לעיל גבי טרפה. י6) שנזרקה עליה: יכן דעבר עליה בלאו והבשר: יגן על טומאה שנגעה: יד) בטומאה טומאה שנגעה: יון בטומאה יגיעם זה: מו) ואפילו אין מגיען בשניהן: פון פסח שני הסיד ומה"ד הכא מאי ביצור צין איכא הא אין צין מרצה על טומאה הגוף בגון הך טומאה דשבט הס"ד ומה"ד תלמוד ערוך ותיבות יהודה ומה"ו או לוב ר׳ יהודה נמחק: יו) חלות הא קמ"ל דתודה נמי היינו . חלות הלכך כי מפגלת תודה מפגל נמי חלות הס״ד ומה״ד איפכא נמי כי מפגל לחם איפכא נמי כי מפגל לחם
תפגל תודה הס"ד ומה"ד
לחם איקרי תודה כדכתיב
התודה חלות דמשמע תודה
ותיבות תודת שלמיו נמחק:
הבהמה בכלל: יע) תודה
מקדש: כן התודה על חלות
לחם חמץ: כל) התכלה . הס"ד ומ"ה בתנופה תודה: ככ] והניף הכהן אותם על הלחם וגו': כנ] כבשים הלחם וגר: כגן כבשים מפגלי לחם משום דהוזקקו זה עם זה בתנופה אבל תודה דלא הוזקקו אימא כי מפגלי תודה לא מפגלי: כד מחשבה גמורה דלא: כל) מהיי אלא לאיפגולי א)

רבנן סברי הציץ מרצה על אבילות. לא למישרייה לטמא באכילה בו] יג א מיי פייז מהלכום פסוסיית הלכה ז: אלא לענין דלא הוי האי טמא כאבוד ושרוף אלא חשוב כטהור יד ב מיי שם הלכה ז: לענין דשריא זריקה לאידך דטהור גמור: ורבי יהודה סבר אין

הציץ מרצה. והוה ליה האי טמא כאבוד ושרוף ולא מהניא זריקה בה] לטהור אע"ג דרבי יהודה ס"ל בפ׳

כילד לולין (פסחים עז.) טומאה הותרה בציבור ולא מיבעי ציך לרצויי מי דמאי דהתר הוא בליבור לא מהניא להאי טמא למישרייה באכילה הוא הדין נמי דלא מהניא למישרייה לטהור 0 דלענין היתר אכילה לא מהניא ולא הויא כריצוי ליך ולמ"ד מרלה מהניא לטהור ולא מהניא לטמא: והא עודין דציץ מרצה בו'. ואפי׳ למ״ד בפ׳ כילד לולין (שם עו:) אין הציד מרצה על העולים הנ"מ ביחיד אבל בליבור מודה דלין מרלה על העולין: ופליגי.כמן משמע דאי משכח ס) תנאי דליך מרלה על העולין הוה ניחא ליה ולכאורה כ"ש דהוה קשה טפי דרבי יהודה דאמר שניהם יעשו בטומחה קסבר דלין מרלה על העולין ומתניתין קסבר אין הליך מרצה על אכילות ורבנן דאמרי טמא בטומחתו וטהור בטהרתו קסברי חין הליץ מרלה על העולין ובמתניתין קסברי הליך מרלה על אכילות: רבי יהודה אומר אפי' שכם אחד ממא כו' שאין קרבן ציבור

חדוק. אף על גב דרבי יהודה ס"ל בפ"ק דיומא (דף ז:) דטומאה הותרה בליבור מ"מ אילטריך ליה טעמא דאין קרבן ליבור חלוק בפסח כיון דיש ביה אכילה כדמוכח התם: והבא מאי ציץ מרצה איכא. פי׳ הא אין הלין מרלה על טומאת הגוף כדפי׳ בקונט׳ ודריש לקמן בהקומן רבה (דף כה.) עון הקדשים הוא נושא ולא עון המקדישיי ובפרק שני דובחים (דף כג.) נמי אמרינן בהדיח דחין הליך מרלה על טומחת הגוף והא דאמר בפ׳ כילד לולין (פסחים עו.) דלמ"ד טומאה דחויה בעיא ליך לרלויי היינו לטומאת בשר דמהני ליך אבל לטומאת הגוף דלא מהני ליך אפי׳ בלא נין: מנין דדחמי תודה בו'. לקמן בפ' התודה (דף פ.) עיקר מילמה: לחם איקרי תודה תודה לא איקרי לחם. מהאי טעמא מיתרנא מה שמקשים ש) בפ' הערל (יבמות עג:) דיש במעשר וביכורי׳ משא"כ בתרומה מ"ט דלא ילפינו 🗣 (ביכורים מתרומה) אע"ג דאיתקוש דדרשינן (פסחים לו:) ותרומת ידך אלו הביכורים דביכורים איקרו תרומה תרומה לא איקריא ביכורים והא דמקיש להו בפרק העור והרוטב (חולין קכ:) התם אסמכתא בעלמא אמר 0: המפגל אין מתפגל כו'. פירוש אותו שאתה ר"ל שהוא

מפגל אתה מודה שאין מתפגל ובריש מכות (דף ב.) רולה לומר ק"ו כי האי גוונא גבי מעידין אנו באיש פלוני שהוא בן גרושה ונמלאו זוממין דאין אומרים יעשה זה בן גרושה תחתיו משום דאמרינן ק"ו ומה המחלל אין מתחלל בא לחלל ולא חילל אינו דין שלא יתחלל ופריך רבינא א״כ ביטלת תורת עדים זוממין ומה הסוקל אינו נסקל הבא לסקול ולא סקל אינו דין שלא יסקל ואע"ג דהכא מתקיים הק"ו לענין עדים זוממין שאני משום טעמא דא"כ ביטלת חורת עדים זוממין ומה הסוקל כו' פי' משום דקים לן הרגו אין נהרגין משום דדרשינן כאשר זמם ולא כאשר עשה כך פי' שם

ביאו והבשר אשר יענ ככל ממא ליה בא ביו בא הא היה ליה בכיצד צולין נטומאה הוחרה בצבור] וייל ממא לא יאכל: פמן זריקה אפילו לטהור באכילה וא"ת לר"י למה לי ריצוי ציץ הא אית ליה בכיצד צולין נטומאה הוחרה בצבור] וייל הדמ"מ בצבור אבל ביחד לא הא"ח כיון החשבינן לר"י הטומאה כאילו נאברו הכבשים נמי היכי מתאכלי הא אמר לקמן אבד מקצת הלחם קודם זריקה אבדו הכבשים וצ"ע לפי מאי ד"ש השתא אבל לפי המסקנא ניתא דפלוגתא לא יעמוד. תוספות מהר"פ: כע) ופליגי. הלשון קשה דמשמע דאי משכח תנאי דציץ אינו מרצה על העולין כר"

רבנן סברי הליץ מרלה על. טומאת אכילת כהנים למיהוי זריקה שנזרקה יא] עליהן זריקה מעלייתא ומיהו כי מרצה צין למיהוי קרבן מעליא אבל טמא לא מישחרי באכילה דעבר יבן ליה בלאו מוהבשר אשר יגע בכל טמא לא יאכל (ויקרא ז): ור' יהודה סבר אין הליץ מרלה.

רבנן סברי 6הציץ מרצה על אכילות ורבי יהודה סבר 1 אין הציץ מרצה על אכילות א"ל רב הונא בריה דרב נתן לרב פפא והא עולין דהציץ מרצה על העולין ופליגי דתניא נממא אחד מן הבזיכין רבי יהודה אומר כו שניהם יעשו במומאה לפי שאין קרבן ציבור חלוק וחכמים אומרים הטמא בטומאתו והטהור במהרתו ועוד אמר רב אשי ת"ש יור יהודה אומר יו אפילו שבט אחד ממא וכל השבטים מהורין יעשו במומאה לפי שאין יו קרבנות ציבור חלוק יו והכא מאי הציץ מרצה איכא ועוד האמר רבינא ת"ש נממאת אחת מן החלות או אחת מן הסדרין רבי יהודה אומר שניהם יצאו לבית השריפה לפי שאין קרבן ציבור חלוק וחכמים אומרים הטמא בטומאתו והמהור יאכל ואם איתא לפי שאין הציץ מרצה על אכילות מיבעי ליה אלא א"ר יוחגן י למוד ערוך הוא בפיו של רבי יהודה שאין קרבן ציבור חלוק: מתני' התודה "מפגלת את הלחם והלחם אינו מפגל את התודה כיצד שחם את התודה לאכול ממנה למחר היא והלחם מפוגלין לאכול מן הלחם למחר הלחם מפוגל והתודה אינה מפוגלת יהכבשים מפגלין את הלחם והלחם אינו מפגל את הכבשים כיצד השוחט את הכבשים לאכול מהן למחר הם והלחם מפוגלין לאכול את הלחם למחר הלחם מפוגל והכבשים אינן מפוגלין: **גמ'** מ"ם אילימא משום דרב כהנא לחמי תודה כהנא מנין ללחמי תודה שנקראו תודה שנאמר יוהקריב על זבח התודה חלות אי הכי איפכא נמי הא לא קשיא לחם איקרי תודה (4) תודה לא איקרי לחם אלא הא דקתני הכבשים מפגלין את הלחם והלחם אינו מפגל את הכבשים לחם היכא אשכחן דאיקרי כבשים אלא ס (לאו) היינו מעמא לחם גלל תודה ואין תודה גלל יו דלחם לחם גלל יו דכבשים ואין כבשים גלל דלחם וצריכי דאי אשמעיגן תודה התם הוא דכי מפגל בלחם לא מפגלא תודה משום דלא הוזקקו זה לזה בתנופה אבל כבשים דהוזקקו זה לזה בתנופה אימא כי מפגל בלחם ליפגלי נמי כבשים צריכא: בעא מיניה ר"א מרב השוחם את התודה לאכול כזית ממנה ומלחמה למחר מהו לאיפגולי תודה לא מיבעיא לי השתא כולו מלחמה לא מיפגלא ממנה ומלחמה מיבעיא כי קא מיבעיא לי לאיפגולי לחם מי מצטרפה תודה לאיפגולי ללחם או לא אמר ליה אף בזו הלחם מפוגל והתודה אינה מפוגלת ואמאי לימא קל וחומר

בקונט' וקשה א"כ אמאי נקט סקילה יותר משאר מיחות ומפרש ר"ת ומה הסוקל אינו נסקל דרוצח לעולם בסייף אפי' הרג את חבירו באבן ועוד

נראה דק"ו דהכא לא דמי לההוא 🏵 דבא לפגל הכא היינו לחם שבא לפגל חלי זית של חודה ע"י שילטרף לפוסלה ולא פיגל שאינו מלטרף לפוסלה אינו

ומה יו ס (תודה) המפגל אין מתפגל הבא לפגל ולא פיגל אינו דין שלא יתפגל ומי אמרינן קל וחומר כי האי גוונא והתניא מעשה באחד שזרע

יג] בטומאה שנגעה בדבר הנאכל לכהנים הלכך לא הוי זריקה מעליא ולא מישתרי טהור: והא עולין. דד"ה ליך מרלה על טומאה שנגע בעולין למזבח: בויכין. הוו עולין: יעשו. במזבח בטומאה יד! יגעם זה לזה אם ירנה: שאין קרבן ליבור חלוק. ואפי׳ מון ו) אי מגיעו בשניהם טמאים וקרבן לבור דוחה טומאה בפרק כילד לולין (פסחים פ.) ואמאי לא הוי טהור בטהרתו הא ליך מרלה על העולין והויא הקטרה מעלייתא ואסור לטמא את הטהור: שבט אחד טמא. בי"ד בניסן וס"ל לרבי יהודה שבט אחד איקרי קהל הלכך דוחה טומאה ויעשו כולן בטומאה עמו: לפי שאין קרבן ליבור חלוק. ולדברי חכמים טהורים עושים הראשון והשבט עושין פסח שני שון: רבי יהודה למוד ערוך. ששנאה מרבותיו: מתני והחודה אינה מפוגלת. והאוכלה אין ענוש כרת: גבו' מ"ע. התודה מפגלת לחסי)(ב). מדהוה ליה למיכתב והקריב חלות על זבח התודה וכתיב והקריב על זבח התודה חלות יין חי(תודת שלמיו) דמשמע חודה הם החלות הלכך כי אמר על מנת לאכול תודה למחר הוי לחם בכלל: אבל חודה. הבהמה לא איקרי לחם הלכך כי מפגל לחם לא הויא יחן בהמה בכלל: **הכבשים.** של עלרת: לחם גלל חודה. תודה עיקר ולחם טפל דשחיטת תודה ים מקדשה ללחם כדאמרינן בפ׳ התודה (לקמן עח:) ב] יקריב קרבנוט) מלמד שאין הלחם קדוש אלא בשחיטת הזבח וכן לחם גלל כבשים דשחיטת כבשים מקדשים ללחם בפ׳ התכלת (לקמן מו.). בא] תודה אין מניפין אותה עם החלות אבל כבשים מניפין אותם עם החלות דכתיב (ויקרא כג) והניף כב] אותם וכתיב על לחם וגו': זה לוה. כבשים עם לחם: אימא כו'. והוא הדין אי תנא כבשים הוה אמינא התם כי מפגלי כבשים בג] מפגלי חלות לריכאי): ממנה ומלחמה. כחלי זית מזה וכן מזה: השתא. זית כולו מלחם דהויא מחשבה כד] חמורה דלא בעיא לירוף אמרינן במתניתין דלא מיפגל תודה? ממנה ומלחמה דבעי ללרופי מיבעיא: בה] או לא. פגלי לחם דשיירי) במחשבה: מודה המפגל. תודה שסייעה לפגל לחם אין מתפגל כדקאמרינן התודה

א) ופסחים עו.ז. ב) ופסחים ם) [פסחים עו.], ב) [פסחים פ. חוריות ה.], ג) לקתן פ., ד) צ"ק מ"ז, ה) ס"א אינו, ו) נ"א אין מגיעו בשני שניהם טמאים. ל"ק, 1) הס"ד. ל"ק, **ח**) ל"ק מ"ו, **ט**) [ויקרא ו], י) ומשום להווחהו זה עם זה בתנופה אבל תודה דלא החקקו אימא כי מפגל בתודה לא מפגל בחלות לריכאז. כ) תודה הס"ד ח"כ מה"ד ממנה כ בעיא הס"ד ואח"כ מה" מיבעים הס"ד וחח"כ מה"ד לחיפגולי ללחס דשיין במחשבת תודה והס"ד כל"ל. ל"ק, ל) נ"א דסייע, מ) דמאי דהותרה בלבור. ל"ק, כ) וכיון דלענין כו' מהניא לא הויא כו'. נ"ק, **כ**) תנא דאין הנין כו'. ליק, ש) לממירי בפרק. ל"ק, נ"ק, מ) דלמרי בפרק. ל"ק, פ) תרומה מבכורים. ל"ק, נ"ן (ני תום' יבמות עג: ד"ה תורה אור השלם

1. אָם עַל תּוֹדָה יַקְרִיבָנוּ וְהַקְרִיב עַל זֶבֶּח הַתּוֹדְה חַלוֹת מַצוֹת בְּלוּלֹת בַּשֶּׁמֶן מצות משחים וסלת מרבבת חלת

הגהות הב"ח

(6) גמ' לחס איקרי תודהאבל תודה: (3) רש"י ד"המ"ע וכו' לחס הס"ד ואח"כ מ״ה והקריב וגו׳ מלהוה ליה:

מוסף רש"י

אין הציץ מרצה על אכילות. על טומלה שנגעה וקמליס (פסחים עד.). יעשו בטומאה. אף טהורין אס ירלו (שם פ.). מנין ללחמי תודה שנקראו תודה. כדכתיב התודה חלות הלכך כי אמר מעות הללו לחודה הרי לחם בכלל דהא נמי נודה מיקרי תודה לא גיקרי לחם. וכי אמר נעות הללו ללחמי תודה לא

שימה מקובצת

6) אין הציץ מרצה. הקשהה״ר שמואל מאייורא ז״ל ה״ר שמואל מאייורא זיל דא״ר איך הכבשים מותרים באכילה דהא אמרינן לקמן אבד מן החלות אבדו הכבשים והכא משמע דהכבשים מותר באכילה לא פליני אלא בחלות אבל בכבשים מודד ונאכלים ואיר שינו ש״ר. ז'ן שווהם וצריך עיון ע"כ: כן שניהם אין ציץ מרצה הוה מצי פריך שהרי בלי ריצוי ציץ טומאה הותרה בצבור והוה הקטרה הותרה בצבור והוה הקטרה מעליא אלא ה"ק כלומר הכא לא שייך למימר טעמא דר' יהודה משום ראין הצ"ץ מרצה עכ"ל תו"ח. ובתוס' אחרות כתוב והא עולין דצ"ץ מרצה כו' וקשה דמשמע הא אי אתרינו דאי הציני מרצה אי אתרינו דאי הציני מרצה ניחא ואמאי היכי אמרינן שניהם יעשו בטומאה וכי מותר לטמא הטהור בידים וי"ל דהא מילתא דהכא לא וייל דהא מילתא דהכא לא
מתוקמא במסקוא דשמעתין:
A) מפילו שבט אחד טמא כר.
מיד דקסבר ר"י שבט אחד
אקרי קהל וא"ח א"כ למה
לי טעמא דאין קרבן צבור
הלוק תיפוק ליה וךטומאה
הותרה בצבור ו""ל דת"ק
סברן דצבור שנטמא יעשו
סברן דצבור שנטמא יעשו
סברן דצבור אנול לציאו הואל לציאו אלו לעצמן ואלו לעצמן יעשו בטומאה לפי שאין

קרבן צבור חלוק הריא. ובתוסי אחרים כתוב אפילו שבט אחד כרי דסיל שבט אחד מיקרי צבור והכא מאי איכא ציין מרצה ונהי דסיל לריי נמי דשבט ציבור מיקרי מים הטהור אמאי ימשכו אחריהן לעשות בטומאה בשלמא אם רוב ישראל ממאין דין הוא שימשכו המיעוט אחד הדוב אבל אחד השבט של און דיין שימשכו אחריהן ורשיי פי מאי ראני ציין מיצה הא אין הציין מרצה אל טומאה הגוף וקשה ואי הוה הציץ מרצה על טומאת הגוף מאי הזה ניחא ליה ה"יג הוה קשיא ליה אמאי יעשו הטהורים בטומאה ואומר רבינו

אינה מפוגלת: הכא לפגל. חלי זית

של לחם הבא לפגל בין גם את התודה

ולא פגלהו אינו דין שלא יתפגל:

כון באכילה דעבר עליה

בלאו והבשר אשר יגע בכל